

hlevom; temno je gledal na strop, kjer je pajek predel svojo mrežo. Ne vé se, kaj je mislil takrat. Govoriti ni mogel več. Poslali so po gospoda, da so ga déli v sveto olje, potem je pa umrl. Nikdo ne vé, zakaj je moral Boštek Potlačen umreti. Bog nas varuj take smrti!»

»Boter Komarjev, povejte še o stari Maruši!« reče mlad vaščan.

»Ne morem!«

»»Dajte, dajte!««

Komar pogleda na uro. Bilo je že čez enajst. »Ne smem, sedaj je ura duhov, pustimo mrtvece! Bog daj večni mir njih dušam! Lahko noč!«

Komar vstane in gre domov. Za njim storé tudi drugi tako. Bilo je zopet tiho v Brnjačevi hiši.

Prošlih let spomin.

sako bitje, vsako stvar,
Ki zazrè jo solnèni žar,
V tmo zagrneš črna noč!
Prošlih dnij le nikdar ne,
Ki spomin obseva je,
Naj je blag ali pekoč.

Saj kadar ves svet je v sèn
V mirni noči potopljen,
Duša sama nam bedí;
In iz srea globočin
Vstane nam tedaj spomin,
Ki nas boža ali skli.

A. M.

Tihi pozdrav.

red planine v tihem dolu
Znamenje stoji,
V vsi daljavi na okolu
Žive duše ni.

Smreke, jelke so družice
Znamenju samó,
Ž njih le redke gorske ptice
Pesmi si pojó.

Src nobeno ne sameva
Pred razpelom tem,
Potnik mimo le hiteva
Uren, tih in nem.

Le na večer je pozdravlja,
Solnca zadnji svit,
Ko od zemlje se poslavlja.
Pride je častit.

Z žarki zadnjimi poljublja
Sveto mu glavó,
In počasi se izgublja
V morja dno temno . . .

M. Š.

